

Dibuixants d'ara

Romeu

Ambidextre i multiexpert

VA nèixer, en una casa del carrer de Beimes tocant al de Pelayo, el dia 17 de maig de 1948, fill de pare català i de mare francesa. El seu pare era fabricant de moaré (d'aquell teixit que se'n fan cintes per a corones de morts) i també tenia empreses de l'anomenat ram de l'aigua. Carles Romeu i Muller, que va tenir la sort, ja en nèixer, de sortir ambidextre, la qual cosa vol dir que tant fa anar una mà com l'altra; va estudiar a Can Culapi i anava a passar els estius a Caldetes i al Port de la Selva, poble aquest del que es declara admirador fanàtic.

Va fer el professorat mercantil, però d'acord amb la seva afició de sempre pel dibuix, va estudiar un any d'Arts i Oficis i va tirar pel camí de l'art. L'any 1964, per començar, va fer la decoració d'un bar a canvi de les consumicions i, mentre procurava introduir-se en el món del dibuix, va iniciar una sèrie d'oficis que, uns per obligació i altres per afició, el van portar a convertir-se en un expert en una colla de matèries com el pessebrebisme, la falsificació de capitells romànics, la instal·lació de calefaccions de gas, el muntatge de rètols lluminosos, la rotulació de corones de morts, etc... També va fer de negre d'un escultor, d'ajudant de buc, de bomber ocasional, de cambrer, de maquetista i de moltes altres coses que ja ni recordo entre les que destaca el disseny de joies.

Seguint en els bars, lloc on

realment s'hi troba bé, fa una exposició l'any 1969 en un altre establiment i, a partir d'aleshores, exposa diverses vegades més. La primera historieta ja va publicar (gratia, naturalment, com recalcia ell mateix) a la revista «Nueva Dimensión» l'any 1971.

Es molt amic de Tom, un altre dibuixant, i, juntament amb ell, crea les èpoques primera i segona de «Matarrotós», revista en la que, el 1973, hi dibuixa el primer pit de la postguerra. Tot i que la dictadura és a les scaballes, encara té temps de sofrir el seu primer procés per obscenitat. A partir d'aleshores serà citat més de cent vegades i processat més de vint. Els processos, però, es veu que li proven perquè, a partir de llavors, la seva carrera es consolida ràpidament malgrat el gran nombre de revistes i publicacions que ha contribuït a enterrar. Ha col·laborat a «Fotogramas», «Bocaccio», «Papus», «Diario de Barcelona», «Por Favor», «Charlie Mensuels», «Stars», «Muchas Gracias», «Siesta», «Entrevius», «Opinión», «El Jueves», que funda juntament amb Tom i J. L. Martín, «Reporters», «Nacional Show», «Play Boys», «Penthouse», «Triunfo» i «Histeria» que va durar sis números i que ell diu que ostenta el rècord nacional de no-permanència. Ara publica a «El País» i ha fet llibres de debulxos com «Los hijos de su madre» (1976), «Hijos sin padre» (1978), les Il·lustracions pel controvertit «Libro Rojo del Cole», «La familia que se odia

unida permanece unida» (1979), la novel·la «Cómo fabricar un best-seller» (1981) i, a través de l'editorial «Oh, Saucés» que ell mateix ha fundat junt amb altres, el llibre de dibulxos «Mi amigo el champán» (1981).

L'estil de Romeu, dintre d'una qualitat evident, ha esdevingut d'una difícil simplicitat i senzillesa de línies. Personalment, en segons quins dibulxos i sense saber ben bé perquè, em fa pensar una mica en Xavier Nogués i en altres il·lustradors reminiscències dels grans dibuixants europeus.

Carles Romeu, home extravertit, simpàtic i gran conversador, té moltes altres aficions a part del dibuix i potser a conseqüència d'ell. La seva curiositat per les coses de la vida i el seu gust per la bellesa el porta a ser col·leccionista de taqueres tibetanes, d'armes antigues, de joies d'època i de mobles victorians i modernistes. Igualment és una autoritat en navegació (és Patró de Yacht), en gossos de raça, en licors, en begudes de tot tipus, en menjars, en fumar i en general en totes aquelles coses que fan la vida més suportable

Lluís Solà i Dachs

